

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 lipca 2013 r. (data prezentaty) A. M. wniosła o pozbawienie wykonalności w całości tytułu wykonawczego w postaci ugody sądowej z dnia 15 października 2012 r. zawartej w sprawie o sygn. akt I C 524/11.

Pismem z dnia 2 września 2013 r. (data prezentaty) A. M. wskazała, iż zgodnie z podpisaną ugodą z dnia 15 października 2012 r. przed Sądem Rejonowym w Piasecznie w sprawie o sygn. akt I C 524/11 sporną wartość stanowiła kwota 2.000 zł należna pozwanemu, którą powódka miała prawo z uwagi na zakupienie osprzętu za kwotę 1.227 zł we własnym zakresie potrącić w rozliczeniu czwartej raty zgodnie z punktem 2 ugody. Pozwany uchylił się od dokończenia napraw powykonawczych czyli pozostawienia ścian w takim stanie, w jakim zastał, w związku z tym został sporządzony kosztorys usunięcia dziur i bruzd na kwotę 1001,10 zł. Kwota potrącenia przekroczyła wartość trzeciej i czwartej raty, którą powódka miała zapłacić pozwanemu (k. 4-5).

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2014 r. (data prezentaty) dla powódki A. M. został ustanowiony pełnomocnik z urzędu (k. 127).

Pismem z dnia 2 kwietnia 2014 r. (data prezentaty) powódka pośrednictwem pełnomocnika wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci ugody sądowej zawartej przed Sądem Rejonowym w Piasecznie I Wydział Cywilny w dniu 15 października 2012 r. w sprawie o sygn. akt I C 524/11 zaopatrzonej w klauzulę wykonalności z dnia 29 kwietnia 2013 r. w części tj. co do pkt 1 podpunkt c i d oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia powództwa o przyznanie pełnomocnikowi z urzędu reprezentującemu powódkę, kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu. W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 15 października 2012 r. przed Sądem Rejonowym w Piasecznie zawarto ugodę, mocą której A. M. zobowiązała się do zapłaty na rzecz M. T. kwoty 4.000 zł w czterech równych ratach. M. T. zobowiązał się do zamontowania pozostałych elementów instalacji elektrycznej i osprzętu. Strony ustaliły, że przy wpłacie czwartej raty dokonają rozliczenia kosztów osprzętu zakupionego przez A. M.. Strona powodowa powołała się na treść art. 840 § 1 pkt 1 i 2 kpc podnosząc, iż dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia wykonalności w całości lub w części tytułu wykonawczego, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym, albo jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło. Takim zdarzeniem może być potrącenie. M. T. zobowiązał się do zamontowania pozostałych elementów instalacji elektrycznej i osprzętu. Postępowanie mające na celu wyegzekwowanie tego obowiązku toczy się pod sygn. akt I Co 1090/13. W ocenie powódki nie jest możliwa egzekucja z jej majątku pozostałej kwoty 2.000 zł do czasu wykonania prac przez M. T.. Wymieniona bowiem kwota stanowić miała wynagrodzenie za ich wykonanie. Wierzytelność M. T. wygasła co do kwoty 1.227 zł albowiem A. M. dokonała skutecznego potrącenia tej kwoty, która stanowi równowartość zakupionego przez nią osprzętu (k. 137- 140).

Pismem z dnia 11 kwietnia 2014 r. (data prezentaty) pozwany M. T. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wskazując, iż pozwany na mocy zawartej w dniu 15 października 2012 r. przed Sądem Rejonowym w Piasecznie ugody zobowiązał się do zamontowania pozostałych elementów instalacji elektrycznej (zamontowania napięcia w sypialni oraz w gnieździe na zewnątrz garażu) a także zamontowania pozostałego osprzętu (gniazdek i przełączników) do dnia 20 grudnia 2013 r. Strony postanowiły, że ugodą wyczerpywała wszelkie wzajemne roszczenia związane z realizacją umowy o wykonanie instalacji elektrycznej w budynku położonym przy ul. (...) w Ł., z tym że strony miały dokonać we własnym zakresie rozliczenia osprzętu zakupionego przez powódkę przy rozliczeniu czwartej raty. Powódka nie wywiązała się z ugody i nie zapłaciła pozwanemu dwóch rat. Pozwany w grudniu 2013 r. wraz z D. M. wykonał pozostałe prace elektryczne. Przyczyną braku napięcia w sypialni powódki było to, że osoba, która zamontowała kinkiet przewierciła przewód zasilający wyłącznik schodowy, który jest zamontowany przy łóżku – wyłączający i włączający kinkiet. Pozwany poinformował powódkę, że może naprawić przecięty przewód odpłatnie za kwotę 100 zł, gdyż wymaga

to naprawienia przeciętego przez inną osobę przełącznika, a pozwany miał do wykonania zgodnie z ugodą jedynie instalację pozostałego osprzętu, a nie naprawę przeciętego przełącznika. Pozwany oświadczył, iż podczas naprawy pozostanie bruźda, której zaklejeniem i ewentualnym malowaniem będzie musiała się zająć inna osoba i powódka będzie musiała zrobić to we własnym zakresie. Powódka zgodziła się na to. Pozwany nie miał przy sobie kosztulek termokurczliwych oraz lutownicy, dlatego zaproponował, że przyjedzie w innym terminie. W grudniu 2013 r. przed Świętami Bożego Narodzenia pracownik pozwanego D. M. przyjechał ponownie i dokonał naprawy kinkietu. Powódka zaakceptowała wykonaną pracę, którą pozwany wykonał w pełnym zakresie. Pozwany zakwestionował potrącenie dokonane przez powódkę wskazując, że nie było podstaw do dokonania potrącenia. W żaden sposób nie można uznać, że zobowiązanie wygasło (k. 145- 148).

Pismem z dnia 15 maja 2014 r. (data prezentaty) powódka podniosła, iż nigdy nie wyraziła zgody na dokonanie malowania i tynkowania we własnym zakresie ani wykonania tych czynności przez pozwanego za dodatkową opłatą w kwocie 100 zł. Ponadto powódka przyznała, że przyczyną braku napięcia w sypialni było to, że osoba trzecia przewierciła przewód zasilający wyłącznik schodowy, ale było to wynikiem nieprawidłowo, bo niestandardowo położonej instalacji pod tynkiem (k. 159- 160).

W toku rozprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. T. i A. M. zawarli umowę o założenie instalacji elektrycznej w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w Ł.. M. T. miał założyć instalację według wskazań A. M., ponieważ nie został sporządzony projekt instalacji elektrycznej (dowód- zeznania świadka D. M. k. 176- 178).

A. M. uiściła jedynie część zapłaty za wykonaną pracę, M. T. wykonał również część pracy tj. rozprowadził kable oraz zainstalował część osprzętu i miał zakończyć prace po założeniu tynków i glazury (dowód- zeznania pozwanego M. T. k. 180- 182).

A. M. zakupiła w 2011 r. osprzęt tj. m. in. gniazda białe kwadratowe, ramki białe kwadratowe firmy (...) (dowód- faktury Vat k. 22- 34).

M. T. wniósł do Sądu Rejonowego w Piasecznie I Wydział Cywilny przeciwko A. M. pozew o zapłatę z tytułu zawartej umowy o założenie instalacji elektrycznej w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w Ł. (dowód- zeznania pozwanego M. T. k. 180- 182).

W dniu 15 października 2012 r. M. T. i A. M. zawarli przed Sądem Rejonowym w Piasecznie I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt I C 524/11 ugodę, na mocy której A. M. zobowiązała się zapłacić na rzecz M. T. kwotę 4.000 zł w czterech ratach: pierwsza rata płatna do dnia 25 listopada 2012 r., druga rata płatna do dnia 25 grudnia 2012 r., trzecia rata płatna do dnia 25 stycznia 2013 r., czwarta rata płatna do dnia 25 lutego 2013 r. na rachunek bankowy M. T. wraz z odsetkami o wysokości ustawowej w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat. M. T. zobowiązał się do zamontowania pozostałych niewykonanych dotychczas w ramach umowy elementów instalacji elektrycznej (doprowadzenia napięcia w sypialni oraz w gnieździe na zewnątrz w garażu), a także zamontowania pozostałego osprzętu (gniazdek i przełączników) do dnia 20 grudnia 2012 r. Strony zgodnie postanowiły, iż niniejsza uгода wyczerpywała ich wszelkie wzajemne roszczenia związane z realizacją umowy o wykonanie instalacji elektrycznej w budynku mieszkalnym położonym w Ł. przy ul. (...), z tym że strony miały dokonać we własnym zakresie rozliczenia kosztów osprzętu zakupionego przez A. M., przy rozliczeniu czwartej raty (dowód- protokół k. 3 akt egzekucyjnych w sprawie o sygn. akt Km 640/2013 prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie B. M.).

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt I C 524/11 ugodzie sądowej zawartej w dniu 15 października 2012 r. przed Sądem Rejonowym w Piasecznie I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt I C 524/11 w sprawie z powództwa M. T. przeciwko A. M. w zakresie pkt 1 podpunkt b, c i d ugody nadano klauzulę wykonalności

(dowód- protokół k. 3 akt egzekucyjnych w sprawie o sygn. akt Km 640/2013 prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie B. M.).

W grudniu 2013 r. M. T. wraz z D. M. przybyli do domu A. M. przy ul. (...) w Ł. w celu doprowadzenia napięcia w sypialni oraz w gnieździe na zewnątrz w garażu, a także zamontowania pozostałego osprzętu: gniazdek i przełączników. M. T. wraz z D. M. doprowadzili napięcie na zewnątrz w garażu oraz zamontowali zakupiony przez pozwanego osprzęt po uprzednim wskazaniu przez A. M. brakujących gniazdek i przełączników firmy (...) typ standard. W celu ustalenia przyczyny braku napięcia w kinkiecie w sypialni M. T. zmuszony był wykuć w ścianie bruzdę, o czym poinformował A. M. wskazując jednocześnie, iż jeśli brak napięcia został spowodowany przez osobę montującą kinkiet, to koszty naprawy ściany poniesie we własnym zakresie A. M., która miała również uiścić kwotę 100 zł za polutowanie przewodu i założenie koszulki termokurczliwej. Po rozkuciu ściany okazało się, że osoba montująca kinkiet przewierciła przewód doprowadzający napięcie do kinkietu i pracownik M. T. przyjechał ponownie do domu A. M. w celu polutowania przewodu i założenia koszulki termokurczliwej. A. M. zaakceptowała wykonaną pracę, którą M. T. wykonał w pełnym zakresie (dowód- zeznania świadka D. M. k. 176- 178, zeznania pozwanego M. T. k. 180- 182, częściowo zeznania powódki A. M. k. 178- 180, dokumentacja fotograficzna k. 18- 19, 149, 161, protokół z oględzin wraz dokumentacją fotograficzną k. 202- 240, dokumentacja fotograficzna k. 283).

A. M. nie uiściła na rzecz M. T. kwoty 2.000 zł, dlatego wnioskiem z dnia 22 maja 2013 r. M. T. wystąpił przeciwko A. M. do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie B. M. o wszczęcie egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego- ugody sądowej zawartej w dniu 15 października 2012 r. przed Sądem Rejonowym w Piasecznie I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt I C 524/11 zaopatrzonej w klauzulę wykonalności z dnia 29 kwietnia 2013 r. i wyegzekwowanie kwoty 1.000 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 26 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 1.000 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 26 lutego 2013 r. do dnia zapłaty (dowód- wnioski k. 1- 2 akt egzekucyjnych w sprawie o sygn. akt Km 640/2013 prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie B. M., wezwanie k. 49- 49v, postanowienie k. 50, zawiadomienie k. 51, 52, ograniczenie zajęcia k. 53, protokół k. 58, obwieszczenie k. 64).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w pierwszej kolejności czyniąc ustalenia faktyczne w oparciu o twierdzenia stron co do faktów nie zakwestionowanych przez stronę przeciwną w trybie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. Stosownie do pierwszego z powołanych przepisów nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości, a w myśl kolejnego gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, Sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Ponadto Sąd oparł się na dokumentach urzędowych i prywatnych wskazanych powyżej. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane, Sąd nie znalazł również podstaw do kwestionowania ich prawdziwości i rzetelności. Kopie pism z wprawdzie nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 244 i 245 kpc jednak należy uwzględnić je, jako dowód w sprawie, albowiem w kpc nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa.

Szczególnie istotne okazały się zeznania pozwanego M. T. k. 180- 182 oraz świadka D. M. k. 176- 178, które Sąd uznał za logiczne, wiarygodne i wzajemnie ze sobą korespondujące. Jako jedynie częściowo wiarygodne należało ocenić zeznania powódki A. M. k. 178- 180, która zaprzeczyła jakoby była zobowiązana do doprowadzenia stanu ściany w sypialni do stanu poprzedniego podnosząc, iż to pozwany winien naprawić ścianę albowiem źle rozprowadził kable do kinkietu. Również wersja pozwanej, jakoby nie umawiała się na naprawę przeciętego przewodu za zapłatą wydaje się co najmniej nielogiczna i niezgodna z doświadczeniem życiowym. Skoro pozwany nie był odpowiedzialny za przecięcie przewodu trudno uznać, iż to on miałby naprawić rozwiercona ścianę.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Żądanie pozwu oparte zostało o treść art. 840 § 1 pkt 1 i 2 kpc, zgodnie z którym dłużnik może w drodze procesu żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia jeżeli przeczy zdarzeniom, na

których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności, gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście bądź jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

W myśl art. 843 § 3 kpc w pozwie powód powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu.

Powołany przepis stanowi, że powód powinien przytoczyć w pozwie wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Z przytoczonego sformułowania wynika, że nałożony obowiązek wyczerpującego wskazania w pozwie zarzutów ma charakter bezwzględny. Uchybienie temu obowiązkowi powoduje pozbawienie prawa zgłaszania ich w dalszym toku postępowania. Po stronie zaś sądu rozpoznającego sprawę rodzi obowiązek pominięcia spóźnionych zarzutów jako sprekludowanych. Sąd ma traktować je, jakby nie zostały w ogóle zgłoszone (np. wyrok SN z dnia 12 marca 1998 r., I CKN 522/97, OSNC 1998, nr 11, poz. 176).

Celem powództwa opozycyjnego z art. 840 kpc jest pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenie. Powództwo z art. 840 kpc, jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem i w konsekwencji musi być oparte na przyczynach materialnoprawnych - podstawach wymienionych w omawianym przepisie. Por. też: uchwała SN z dnia 17 kwietnia 1985 r., III CZP 14/85, OSNC 1985, nr 12, poz. 192; wyrok SN z dnia 21 lipca 1972 r., II CR 193/72, OSNC 1973, nr 4, poz. 68; postanowienie SN z dnia 24 sierpnia 1973 r., II PZ 34/73, Lex, nr 7295; postanowienie SN z dnia 18 marca 1971 r., I CZ 110/70, Lex, nr 6896. Powództwa przeciwegzekucyjne są merytorycznym środkiem obrony przeciwko niezgodnej z prawem egzekucji, zarówno co do samej jej zasadności, jak i dopuszczalności. Mają one skutek konstytutywny i zaliczane są do powództw o ukształtowanie prawa. Wyrok uwzględniający powództwo tworzy nowy stan prawny co do postępowania egzekucyjnego. Powództwo opozycyjne nie narusza prawomocności tytułu egzekucyjnego, lecz jedynie pozbawia lub ogranicza jego wykonalność.

Jeżeli dłużnik wskazuje, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane (art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.), to powinien je udowodnić, zatem oczywiste jest, że zgodnie z art. 6 kodeksu cywilnego to powódka winna udowodnić zaistnienie zdarzenia, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. W niniejszej sprawie takim zdarzeniem miało być dokonane przez powódkę potrącenie co do kwoty 1.227 zł, która stanowi równowartość poniesionych przez nią kosztów osprzętu.

Powódka podniosła także, iż możliwość wykonania punktu 1d ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Piasecznie I Wydział Cywilny w dniu 15 października 2012 r. sygn. akt I C 524/11 zaopatrzonej w klauzulę wykonalności z dnia 29 kwietnia 2013 r. uzależniona była od rozliczenia przez strony kosztów osprzętu zakupionego przez powódkę A. M.. Pozwany zaś zakwestionował potrącenie dokonane przez powódkę.

Zgodnie z treścią art. 498 § 1 kc, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obydwu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. § 2 tego przepisu wskazuje, iż wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Wskazać więc należy, iż dopuszczalność potrącenia uzależniona jest od współistnienia kilku przesłanek.

O ile więc teoretycznie w niniejszym przypadku zachodziła wzajemność wierzytelności, której przedmiotem były pieniądze to wątpliwości pojawiają się przy przesłance wymagalności i możliwości dochodzenia przed sądem lub innym organem państwowym. Otóż powódka powołując się na swoją wierzytelność przysługującą jej od pozwanego

nie wypełniła ciężącego na niej obowiązku udowodnienia tegoż faktu. W pierwszej kolejności wskazać należało, iż powódka wprawdzie przedstawiła faktury zakupu osprzętu, ale nie udowodniła, iż osprzęt, który zakupiła został zamontowany w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w Ł. chociażby dlatego, że z faktury Vat nr (...) (k. 24) i (...) (k. 25) wynika, iż powódka zakupiła klawisze i gniazda koloru białego typ B. kwadrat, gdy z oględzin przeprowadzonych w domu powódki wynika, iż zainstalowany osprzęt to B. standard, co nie było przez strony kwestionowane.

Dalej należy wskazać, iż skoro strony zawarły ugodę, na podstawie której pozwany był zobowiązany do doprowadzenia napięcia w sypialni oraz w gnieździe na zewnątrz w garażu, a także zamontowania pozostałego osprzętu (gniazdek i przełączników), a powódka zakupiła część osprzętu, to w jej dobrze pojętym interesie winna była przed podjęciem czynności przez pozwanego sporządzić protokół, który obejmowałby rodzaj osprzętu zainstalowanego przez powódkę w poszczególnych pomieszczeniach jej domu oraz jego ilość. Podkreślić także należy, iż przeprowadzone oględziny nie pozwoliły Sądowi na jednoznaczne ustalenie, który osprzęt zakupiła powódka i zainstalowała albowiem wiele gniazdek i przełączników zdaniem powódki zostało przez nią zakupionych, zaś z zeznań świadka D. M. oraz pozwanego wynika, iż to pozwany instalował. Również dołączona przez powódkę płyta CD ze zdjęciami nie dowodzi, jaki osprzęt został przez powódkę zakupiony i zainstalowany we własnym zakresie. Powódka zawierając ugodę zdawała sobie sprawę, iż część osprzętu była już przez nią zainstalowana, a więc to ona winna była dołożyć należytej staranności przed wywiązaniem się przez pozwanego M. T. z postanowień ugody, aby móc następnie ewentualnie rozliczyć koszt osprzętu zakupionego przez powódkę przy rozliczeniu czwartej raty. Trudno uznać, iż cały osprzęt zakupiony przez powódkę wynikający z przedstawionych faktur został przez nią zainstalowany, skoro część tego osprzętu nie odpowiada modelowi faktycznie zainstalowanemu.

Podkreślić również należy, iż pozwany niewątpliwie wywiązał się z postanowień ugody albowiem doprowadził napięcie w sypialni oraz w gnieździe na zewnątrz w garażu, a także zamontował pozostały osprzęt (gniazdka i przełączniki), co potwierdziła również powódka.

Powódka A. M. w piśmie z dnia 2 września 2013 r. (data prezentaty k. 4- 5) podniosła także, iż „pozwany uchylił się od dokonania czynności pozostawienia w takim samym stanie ścian, w jakim zastał podchodząc do naprawy”. Powódka sporządziła kosztorys usunięcia dziur i bruzd poprzez szpachlowanie i wygładzanie na kwotę 1001,10 zł, w związku z tym kwota z potrącenia przekroczyła wartość trzeciej i czwartej raty tj. kwoty 2.000 zł.

W ocenie Sądu powódka nie wykazała również, aby pozwany był zobowiązany do usunięcia dziury po doprowadzeniu napięcia do halogenu nad łóżkiem w sypialni domu powódki, albowiem przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż brak napięcia w sypialni spowodowany był nawierceniem przewodu przez osobę trzecią. Powódka wprawdzie podnosiła, iż nawiercenie powstało na skutek nieprawidłowego rozłożenia przewodów przez pozwanego, ale to nie zostało przez powódkę udowodnione albowiem nie zgłosiła ona wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego ani też nie przedstawiła polskich norm z zakresu budownictwa i elektryki, które mówiłyby o sposobie rozstawu przewodów instalacji elektrycznej przeprowadzonej w sypialni powódki, a jej twierdzenia jak sama się określiła „osoby technicznej” nie mogą zostać uznane za dowód w niniejszej sprawie. Powódka przedstawiła kosztorys na kwotę 1001,10 zł, ale nie jest to kwota, którą powódka poniosła, zatem trudno jest uznać, jakoby powódka miała prawo dokonać potrącenia tejże kwoty.

Z tych względów powództwo należało oddalić i orzec jak w pkt I wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 § 1 i 3 kpc, który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty te w niniejszej sprawie złożyła się: opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 złotych. Zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy: powyżej 1500 do 5.000 zł – 600 zł.

Sąd przyznał także pełnomocnikowi powódki ustanowionemu z urzędu – adwokatowi A. B. kwotę 600,00 zł podwyższoną o należną stawkę podatku od towarów i usług - tytułem nieopłaconych kosztów zastępstwa procesowego z urzędu, którą wyłożył z sum Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Piasecznie (pkt III wyroku).

W myśl § 2 ust. 1- 3 ww. rozporządzenia zasądzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Podstawę zasądzenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-5. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy. W sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty, o których mowa w ust. 1, sąd podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach.